

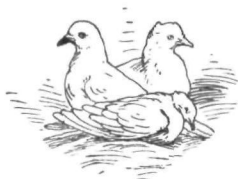
in izprevod se je razvrstil. Kako neki bi vam mogel opisati vso to radost, slovesnost! Od Velike srede sem je nad nami počivala neka blagodejna tiha toga — a zdaj se je povsod razprostrla radost kakor toplota pomladnega solnca. Nastal je že precejšen mrak, ko se je procesija povrnila v veliko cerkev. Oltarji so bili odičeni s cveticami in zelenjem. Vse sveče po cerkvi so gorele. Koliko nasprotje z Velikim petkom! Kako veličastno so pele orgle, kako radosti polno se je glasilo petje velikonočnih pesmi.

Vračali smo se domov. Spotoma sem čul marsikaterega starega moža ali ženo: „To je bila najbrže moja zadnja aleluja!“ Osupnil sem; nedoumno mi je bilo, da bi pri obči radosti mogel kdo misliti na smrt.

Leta so drevila naprej. S tujega sveta sem se rad vračal o Veliki noči domov k svojim dragim staršem. S strahom sem vsakikrat opazal, kako jih pripogiba starost. „Ej, Ivane, k letu osorej se ne vidi va več!“ mi je rekla predobra mamica. A milostivo nebo ji je namikalo eno in še marsikatero leto. Slednjič pa je prišlo, kar je moralo priti. Oba, oče in mati, že počivata v hladnem grobu. —

Bližajo se velikonočni prazniki in oživali mi bodo z vso silo stare spomine iz davne, davne otroške dobe.

Kakor vi, ljubi bralci, se bom veselil Kristusovega vstajenja tudi jaz. Aleluja! . . .

Rak.

*Rak, rak, rak
dolge škarje ima,
vidi njega mak,
z brega mu pokima:
»Skroji meni suknjico,
suknjico rdečo,
suknjico kot imaš ti,
suknjico dehtečo!«
Skrojil rak mu suknjico,
skrojil je rdečo,*

*kdo mu pa sešije jo
suknjico dehtečo?
Šivala mu bo pomlad
suknjico dehtečo,
tudi jaz imel bi rad
suknjico rdečo.
Meni krojil rak ne bo,
mama jo skrojila,
mama jo šivala bo
ali pa kupila.*

Fr. Lovšin.

